

Poutníkem po hvězdách

Autor : Jiří Tichý
Editace: Ivana Ledská

Víte proč je nebe plné hvězd?
Protože každý z nás má svou
vlastní duši, čili hvězdu. Tu svou
však nevidíme, nýbrž jsme to my,
kteří hledíme na dalších miliardy
hvězd, na miliardy duší. Žijeme si
svou virtuální realitu, ve své
vlastní bublině, ve společné

kontinuální matici, a pokaždé za jasné noci, můžeme pozorovat miliony duší, které s námi sdílejí sen v matrixu.

Naše smyly jsou velice omezené, tedy vidíme jen kupu rozzářených hvězd na obloze, ale jednou pochopíme více a uvidíme daleko více z krásy, která je před námi zatím zahalena závojem tajemství a překvapení. Jakožto poutník,

cestující mezi hvězdami,
navštěvující různé galaxie, jsem
nakonec zavítal do této části
vesmíru. O této ve vašem jazyce
„Modré zemi“ je všude
vypravováno za velkých ovací i
zklamání, za velikých smutků i
radostí. Když jsem tu byl poprvé,
ještě jako mladá, čerstvě zažehnutá
duše, nacházel se tento vesmír v té
nejčernější tmě. Tato část vesmíru
byla i pro mne, jakožto duši

nesmrtelnou, velice nehostinná až
strašidelná, ba přímo, hrůzu
nahánějící krajina. Byli zde
mocnosti, které utvářeli tento
vesmír a tedy nejspíše jedni
z nejstarších bytostí vůbec které
jsem kdy potkal. Nesetrval jsem
zde příliš dlouho. Respekt který
jsem pociťoval k těmto prastarým
obyvatelům vesmíru, mě hnál
touhou pryč. Poté jsem navštívil
spoustu jiných světů, které se